

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiārvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

De triplici modo periurii. B

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

iuretur, et si non sit tibi intentio fallendi, videtur esse periurium, quia deest veritas. Quibusdam placet non esse periurium, ubi non est mendacium, & sicut dicitur aliquando falsum sine mendacio, ita iuratur falsum sine periurio. Falsum forte dixit Apost. cum se venturum ad Corinth. promisit: nec tamen sicut ei imponebatur, culpā mendacii contraxit, quia sic animo sentiebat, etiam si iuramento illud firmasset, non periuriū incurrisset: quia quantum in ipso fuit, verum dixit, & si iurationem addisset, quantum in se foret, verum iurasset, et si aliter cœuerit quam dixit. Ideo sicut quis non est mendax, nisi aliter sentiat animo quam dicit, siue ita sit siue non sit: ita videtur quibusdam neminem periurum constitui, nisi aliter sentiat animo quam loquitur, siue ita sit siue non.

De triplici modo periurii.

B

*De verbis
his, Nolite
iurare, Iac.
Apost ser. 28
Non longè à
prin int 10.*

Sed melius creditur & ille peierare, qui falsum voluntate fallēdi iurat, & qui falsum putans quod verū est iurat, & qui verū putans, quod falsum est, iurat. Vnde Aug. Homines falsum iurāt vel cū fallunt vel cum falluntur. Aut pūtat homo verū esse quod falsum est, & temerē iurat: aut scit vel putat falsum esse, & tamē pro vero iurat, & nihilominus cum scelere iurat. Distant a. illa duo periuria quæ cōmemorauit. Fac illum iurare, qui verum esse putat pro quo iurat, verum putat esse, & tamē falsum est: non ex animo ipse peierat, sed fallitur. Hoc pro vero habet quod falsum est, non pro falsa re sciens iurationē interponit. Da aliud qui scit falsum esse, & iurat tanquā verum sit quod falsum scit esse. Videtis quā ista detestanda sit bellua. Fac alium qui putat falsum esse, & iurat tanquā verū sit, & forte verum est. V.g. vt intelligatis. Pluit in illo loco. Interrogas hominē & dicit pluisse: & tunc pluit ibi, sed putat non pluisse, periurus est. Interest quēadmodum verbum procedat ex animo: reālinguam non

non facit, nisi rea mens sit. Hic evidenter traditur, quod tripliciter peierat homo, ut supra diximus: dum vel sciens falsum iurat, vel putans falsum quod verū est iurat, vel & stimans verū quod falsum est iurat. Sed hoc extremum non videtur esse perjurium, etiam si periuriū nominetur, eo quod falsum iuratur, non videtur reus esse periuriū qui sibi iurat: quia nō est mens eius rea, & ideo nec lingua. Imo eius mens rea est, dum iurare præsumit, quod perspicue verum nō deprehendit. Non ergo omne periuriū mendacium est, nec omnis qui peierat mentitur: sed omnis mentīdo iurans peierat, & omnis qui falsū iurat siue mentiens siue nō, peierat. Cum vero quis iurat quod verū est existimans esse falsum, queritur quid sit tibi periuriū? Ipsa enim significatio vocis vera est quia verum nescienter loquitur. Non ergo ipsa significatio vel falsum vel mendacium est, quia vera est: & qd verū est, periuriū nō videtur esse. Ad hoc dicimus, Iohannes qui sic sc. contra mentem, sub attestatione iuramenti esse periuriū. Mentiri ergo adhibita iuratione periuriū est. Periuriū ergo est vel iurando loqui falsum, cū intentione fallendi, vel iurando loqui falsum sine intentione fallendi, vel iurando loqui verum cum intentione fallendi. Hic opponitur. Si omnis qui falsum iurat, peierat: tune qd alicui promittit dare sub certo termino aliquid qd tamen nō facit, ex quo iurauit, peierauit, quia falsum iurauit. Non n. ita futurū erat ut iurauit. Ad hoc dici potest, quia non omnis qui iurat quod falsum est, ex quo iurat periurus est, sicut iste de quo agim⁹: sed ex quo propositū mutat vel terminum trāsgreditur, iuratio talis fit periuriū reatu.

An iuratio sit malum.

C

Si a. queritur. Vtrum iurare sit malum? Dicimus aliquando malum esse, aliquando non. Sponte enim & sine necessitate iurare, vel falsum iurare,

VU 5

pecc